

THUNG LŨNG KHÔNG TÊN

Tiểu thuyết

(Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé, 1989)

(Kỳ 14)

Thúy chỉ mới gặp Lợi một năm trước. Đó là giai đoạn gã thanh niên ấy đang rơi vào một bi kịch thực sự. Cuộc sống gia đình với người vợ nhõng nhẽo đã làm cho hắn ngấy đến tận cổ. Mọi quan hệ bạn bè, mọi mơ ước, kể cả cái mơ ước được hiến dâng cuộc đời cho nghệ thuật của hắn đều tan thành mây khói. Hắn trở thành một kẻ ăn bám vợ, trở thành một thứ nô lệ cho những sở thích và tính khí bất thường của Thùy Dương. Nhưng vốn là một kẻ hèn nhát, Lợi chỉ dám căm thù vợ và cuộc sống gia đình nhưng không đủ sức dứt bỏ nó. Chính Thúy là kẻ đã chăm chút cho cái mầm tội ác trong con người hắn lớn lên và đâm hoa, kết trái.

Trong một lần tình cờ, Lợi đã gặp Thúy. Khi ấy, thị mới được tha ra khỏi trại cải tạo và đang sống bằng nghề bán giải khát. Cái vẻ bề ngoài khá hấp dẫn của Thúy đã cuốn hút Lợi. Về phần mình, Thúy cũng thấy thích hắn - cái gã đàn ông có dáng dấp nghệ sĩ. Tiếp đó là những cuộc gặp gỡ chớp nhoáng, vụng trộm và cuối cùng cái điều phải đến đã đến: Thúy yêu cầu Lợi phải có thái độ dứt khoát trong quan hệ với mình. Lợi hoảng sợ, hắn hiểu rằng chỉ cần Thúy đến gặp vợ hắn, mọi chuyện sẽ hoàn toàn đổ vỡ. Mà Thúy thì có đủ sức để làm những chuyện còn dữ dằn hơn thế.

Câu chuyện ấy kết thúc bằng cái chết của Thùy Dương. Một buổi sáng, người ta không thấy cô ta dậy nữa. Thùy Dương đã qua đời vì một lý do bí ẩn nào đó mà không ai biết. Từ sau đó, Thúy thường xuyên qua lại với Lợi. Nhưng mọi chuyện chỉ thực sự chấm dứt khi người ta bỗng thấy lực lượng công an đến niêm phong căn nhà của Lợi. Còn hắn và Thúy thì bỗng biến mất, không để lại dấu vết. Mãi sau này, hàng xóm mới biết rằng: khi công an phát hiện ra rằng cái chết của Thùy Dương là một vụ giết người thì Thúy và Lợi đã bỏ trốn biệt tăm...

Trở lại với Khe Rùa vàng. Thúy, Lợi và Tâm đang ngồi nhậu.

Thúy hất hàm hỏi Tâm:

-Ông Tư “cà nhắc” hẹn khi nào mới đem hàng vô?

-Ngày mai! - Tâm trả lời và thông báo luôn một tin mà hấn vừa nhận được - Cô Thúy nè. Có người đã nhìn thấy tụi thằng Bảo lại đang lảng vảng quanh khu vực này rồi đó.

Thúy nhú mày:

-Vậy hả? Được. Cứ để coi tụi nó có dám xáp vô lần nữa không!

Lợi nói giọng lo lắng:

-Phải cẩn thận. Sau cuộc đụng độ lần trước, tôi xem ra tụi nó vẫn chưa chịu đầu...

-Được rồi. Cứ yên tâm - Thúy gật đầu và quay sang Tâm - Còn ba người mới vô vẫn đang ở đây chứ?

-Vẫn thế! - Tâm gật đầu - Ở ngay cạnh chỗ vừa sập hầm chết bốn thằng đó.

-Để tôi thử thương lượng với chúng nó xem - Thúy nói dăm chiêu - Cứ như thế này thì lỗ vốn mất. Phải vô hang Gấu thôi!...

Chỉ có một mình Phi nằm ngả ngón trên nền trái lá trong chiếc lều nhỏ. Hấn ngửa mặt nhìn lên những tán lá đang xào xạc trên cao. Nằm một lúc, Phi nhồm dậy, với chai rượu để quăng ở góc và ngửa cổ, nốc cạn những giọt cuối cùng. Sau đó, hấn quăng cái vỏ chai rỗng sang một bên rồi lại nằm dài ra với dáng bộ mệt mỏi. Rồi bỗng nhiên, hấn cất lên hát bằng cái giọng rè rè lạc điệu: *“Lỡ mai anh chết em có buồn không? Sao em không đến khi anh còn sống”*.

Có tiếng đàn bà cười hình hích bỗng cất lên. Phi lé mắt nhìn. Từ sau một bụi cây rậm rạp, Khải và Tuyết đang đi tới. Quần áo cả hai đứa đều xộc xệch. Đầu tóc Khải rối bời và dính đầy những vụn lá khô, còn Tuyết thì vừa đi vừa cài lại cúc áo ngực...

Hai đứa đi đến cạnh lều. Phi vẫn nằm ườn ra trong tư thế cũ. Khải ngồi bệt xuống. Tuyết đứng ngay bên cạnh. Thị hỏi trong khi tay vẫn cài nút cái cúc áo ngực:

-Nào, hai anh. Tính tiền để em còn đi bán hàng nữa chứ!

Phi và Khải nhìn nhau. Cả hai đứa cùng cười phá lên. Phi nói giọng cợt nhả:

-Cho tụi anh thiếu ngen. Hết tiền rồi!

Tuyết trừng mắt:

-Đừng có xạo. Trả tiền nhanh đi!

Khải nói bằng giọng cộc cằn:

-Thì đã nói là thiếu mà! Ngày mai hồng được sao?

-Không! - Tuyết dần giọng và bỗng cúi xuống nắm lấy tay áo Khải - Tiền đâu?

Khải vùng mạnh cánh tay làm cho Tuyết bật ra xa. Hấn đứng dậy, trợn mắt:

-Mẹ! Mày còn lằng nhằng là ăn đòn nghe con!

Lời đe dọa đó không làm cho Tuyết sợ hãi. Thị chống hai tay vào hông, rít lên:

-Tính quýt hả? Được rồi. Tụi mày sẽ phải trả giá.

Nói xong, Tuyết quay người, khuất nhanh vào sau những lùm cây rậm rạp. Khải nhếch mép vẻ coi thường rồi cũng nằm dài xuống bên cạnh Phi, hai mắt nhắm nghiền vẻ mệt mỏi...

Có tiếng rẽ lá loạt xoạt rồi Sơn đi tới. Trên vai anh là một bao gạo chừng mười ký. Ném bao gạo xuống góc lều, Sơn ngồi xuống, rút một bao thuốc lá, bóc lấy một điếu rồi ném sang cho Phi. Anh hất đầu về phía bao gạo, nói với hấn:

-Chỉ được nhiều đó thôi. Thiệt là gạo châu củi quế. Đắt thấy mồ.

Phi thờ ơ nhìn bao gạo rồi bật lửa đốt thuốc. Khải cũng nhồm dậy, đưa tay với bao thuốc lá. Chính giữa lúc đó, chợt có tiếng lao xao từ sau những lùm cây. Ngay sau đó, Tuyết xuất hiện trước cửa lều. Cùng đi với thị còn có hai tên đàn ông khác. Hai tên này, chúng ta đã biết mặt trong cuộc đụng độ ở quán của Tư “Cà nhắc”. Tên nhỏ thó với hàng ria mép rậm rạp là Hùng. Tên thứ hai là khuôn mặt bành bạnh và nước da vàng như nghệ là Thân.

Nhìn thấy bọn chúng, cả bọn đứng bật dậy. Phi và Khải lần tay vào thắt lưng để thủ thế. Nhưng cũng lúc đó, từ sau một bụi cây khác lại có thêm hai đứa nữa bước ra. Tên thứ nhất là Thung. Hắn có mái tóc lơ thơ và cái trán hói. Tên thứ hai dáng người tầm thước nhưng nước da đen sẫm, gân guốc. Hắn là Thảo - kẻ cầm đầu cả nhóm.

Như vậy là cả bốn đứa đã từng có mặt ở quán Tư “cà nhắc” đã xuất hiện đầy đủ, bao vây xung quanh ba người với những lưỡi dao lăm lăm trong tay.

Tuyết tiến lên một bước. Thị xĩa tay vào mặt Khải:

-Chính là tụi chó này đây!...

Cũng giống như lần trước, Hùng, cái gã có dáng người nhỏ thó lên tiếng trước:

-Vậy đó... Lại vẫn là tụi mày! Vẫn thói nào tạt đó hà...

Thân lườm lườm nhìn ba người. Hắn hất hàm:

-Tụi bây có thừa nhận là đã cướp của cô Tuyết đây một lượng vàng?

Không nén được, Khải bật lên một câu chửi tục tĩu:

-Một lượng cái con má mày! Có giỏi thì xáp vô!...

Cả bốn tên đứng xung quanh vẫn tỏ ra bình thản. Thảo nhỏ nhẹ:

-Vì tội vắng tục, phạt tụi mày thêm một chỉ. Vị chi là cây mốt!

Phi học lên như một con thú dữ. Hắn ngoắc ngoắc ngón tay về phía Bảo:

-Xáp vô đi con! Vô mà lấy cây mốt của mày!...

Phi còn chưa nói xong, cả bốn đứa đang đứng xung quanh đã nhảy bổ tới. Trong một thoáng, ba người cũng tản nhanh ra, tiếp cận các đối thủ của mình: Sơn đối mặt với tên cầm đầu. Khải đứng chắn trước Thung, còn Phi thì cùng một lúc choảng nhau tay đôi với cả Hùng và Thân. Riêng Tuyết đứng ngoài thì liên tục gào lên bằng cái giọng the thé vì bị kích động:

- Đánh, đánh thấy bà tui ăn cướp giữa ban ngày đi!

Bảy người xoắn lấy nhau, quần nhau dữ dội. Đối với bọn cướp do tên Thảo cầm đầu, đánh nhau là nghề nghiệp, là tiền bạc. Còn đối với nhóm của Sơn, họ đã bị dồn vào đường cùng vì hiểu rằng nếu lặp lại thất bại như ở thung lũng Khi một lần nữa, dĩ nhiên cả bọn sẽ không thể trụ lại được ở đây. Bởi vậy, có thể nói rằng họ chống chọi với bốn đối thủ của mình bằng sự tuyệt vọng đến liều lĩnh...

Đó thực sự là một trận huyết chiến, một cuộc đấu của những kẻ liều mạng nhất. Trong khi Sơn và Khải đương đầu khá dễ dàng với đối thủ của mình, Phi gặp khó khăn hơn vì hắn phải đối mặt với hai tên cùng một lúc. Nhưng Phi không hề tỏ ra mất bình tĩnh. Hắn tiến thoái, né tránh và đánh trả nhanh thoăn thoắt. Sau mấy phút giao tranh, hắn chưa bị dính đòn nào và thậm chí đã tìm được cơ hội giáng vào ngực Thân một cú đá nảy lửa làm cho tên này phải bật lùi mấy bước. Ngay sau đó, Phi nhảy bổ vào Hùng và giáng một khuỷu tay làm cho gã này ngã nhào xuống, đâm đầu vào giữa hai chân của Tuyết đang đứng dạng ra, vung tay hò hét. Nhưng Tuyết, cũng không tay vừa. Thấy đồng bọn lâm nguy, thị nhảy ngay tới chắn trước mặt Phi đang chồm tới và cúi nhanh người xuống để tránh đòn, đồng thời vung tay chém mạnh vào ngang vào sườn Phi làm hắn phải chững lại vì bất ngờ. Tranh thủ thời cơ đó, Hùng và Thân cùng xúm lại. Như vậy, bây giờ Phi phải đối mặt cùng một lúc với ba đối thủ. Cả bọn dồn Phi từng bước lùi lại và tới tấp ra đòn...

Sơn đã nhận ra tình thế hiểm nghèo của Phi. Anh hét lên một tiếng, làm như định lao vào Thảo làm tên này khựng lại. Đến lúc đó, anh mới nhảy vọt lên, giáng hai gót chân vào mặt hắn. Cả hai cú đánh đều trúng đích. Tên Thảo dính đòn, ngã lăn trên nền đất. Nhân cơ hội đó, Sơn lao tới trợ chiến với Phi.

Vẫn bằng một cú đá dữ dội như vậy, anh đã giáng hai gót chân trúng vào ngực Thân làm cho tên này bị bật ngược lại rồi ngã nhào xuống.

Nhưng Thảo cũng không phải là tay vừa. Sau khi đã chồm dậy được, hắn quay ngay sang phía Khải đang xoay lưng lại phía mình và nhảy bổ tới, vùng cao lưỡi dao đang ghì chắc trên tay. Thoáng trông thấy, Sơn chỉ kịp hét lên một tiếng “Khải” khiến hắn ngã người sang một bên. Nhưng lưỡi dao trên tay Thảo đã kịp xé một đường dọc theo vai của Khải. Sơn nhảy bổ tới trợ chiến. Thảo hươ dao, nhảy vọt sang một bên. Trong khi đó, mặc dù đã bị thương, Khải vẫn còn kịp tung ra một cú đá trúng vào ngực Thung làm tên này ngã lăn mấy vòng trên mặt đất. Nhưng cũng chính trong phút đó, Phi lại lâm nguy. Tên Hùng đã đá trúng tay cầm dao của Phi làm con dao văng vào một bụi cây. Phi loạng choạng lùi lại trong khi Hùng, Thân và Tuyết hăm hè lao đến trước mặt hắn...

Chính trong giây phút đó, từ trong một bụi cây, một bóng người lao vọt tới và trong một thoáng đã tung ra ba, bốn cú đá hiểm hóc. Giống như một luồng gió dữ, người mới xuất hiện đã thổi bật ba đứa đang xúm lại trước mặt Phi. Qua những khuôn mặt tái mét, ngơ ngác của chúng, có thể thấy cả ba đứa đều bị dính đòn đau.

Sau những cú đá kinh hồn ấy, người mới nhập cuộc quay sang trừng mắt nhìn Thảo - tên cầm đầu cả bọn. Thảo hoảng hốt sững lại. Hắn đã nhận ra kẻ đang đứng trước mặt mình: Đó là Thúy!

-Năm đánh ba. Sao hèn quá vậy? - Thúy nói bằng giọng giễu cợt.

Trong khi cả bọn còn chưa kịp bình tĩnh lại, Thúy đã lao tới. Không rõ cô ta đã đánh như thế nào, chỉ thấy tên Thảo kêu “hự” lên một tiếng rồi đưa tay ôm ngực, loạng choạng. Hắn lùi lại mấy bước rồi ngã nhào vào sau một bụi cây. Ngay sau đó, giống như một hiệu lệnh, ba tên kia và Tuyết cũng vội vã lùi nhanh vào sau những bụi cây gần đó, mất hút...

Cơn nguy hiểm đã qua nhưng Khải vẫn còn hăng máu. Hắn quay sang phía Phi:

-Đuổi theo tụi nó, chơi đến cùng!...

Phi gật đầu:

-Đúng đó. Đánh đến cùng cho tụi nó biết mặt!...

Son lắc đầu, giơ tay ngăn chúng lại:

-Thôi đi. Bấy nhiêu đó là quá đủ rồi!

Khải vẫn chưa nguôi. Hấn hằm hè:

-Mẹ cha chúng nó! Gặp lại, tao bẻ cổ từng đứa!

Cả bọn trở lại lều, ngồi xuống nền đất. Son quay sang nói với Thúy:

-Cảm ơn cô! Nếu không có cô trợ lực kịp thời, tụi tôi còn vất vả với chúng nó. Mà cô tên chi?

Thúy mỉm cười:

-Có gì đâu. Các anh không biết chớ tụi đó còn là kẻ thù của tôi nữa. Xin tự giới thiệu: tôi là Thúy...

-Sao cô biết tụi nó đang gây sự ở đây? - Son hỏi.

-Không! - Thúy khẽ lắc đầu - Tôi tính tìm gặp mấy anh có công chuyện. Tình cờ gặp, vậy thôi!

Phi bấy giờ cũng lên tiếng:

-Cô cần gặp tụi tôi? Có chuyện chi không?

-Tôi muốn các anh cộng tác - Thúy nói chậm rãi - Có một địa điểm trong khu vực này có thể hốt bạc. Nhưng tất nhiên là khá nguy hiểm...

Thúy chưa nói hết câu, Phi và Khải đã quay ngoắt lại. Riêng Son thì bình tĩnh hơn. Anh hỏi:

-Rồi sao nữa?

Thúy thông thả:

-Nếu các anh làm được, mỗi ba lô đất, tôi trả năm chục ngàn. Tiền ngay tại chỗ! Còn được nhiều hay ít, tôi tự chịu...

-Nhưng đó là chỗ nào chớ? - Khải nóng nảy.

-Đó là một cái hang có tên hang Gấu. Cũng ngay cạnh đây thôi.

Một thoáng im lặng. Phi hỏi tiếp giọng tò mò:

-Nghĩa là... trong hang đó có Gấu?

Thúy lắc đầu:

-Không. Chỉ là cái tên vậy thôi. Ngay cả người trèo được lên tới đó cũng còn chật vật nữa là gấu...

-Tức nghĩa là không phải dễ ăn? - Phi hỏi.

-Dĩ nhiên. - Thúy gật đầu - Không giấu gì các anh, hang Gấu khá nguy hiểm. Đã từng có người chui được vào nhưng không trở ra được. Không hiểu lý do tại sao? Tùy các anh thôi. Có gan, sẽ có tiền!

Câu nói đó cũng giống như một lời thách thức. Khải đứng bật dậy:

-Ngán chi, mấy cha? Đã dấn thân vô đây, chấp hết!

Son vẫn trầm ngâm. Anh im lặng suy nghĩ thêm một lát nữa rồi quay sang Thúy:

-Được! Chúng tôi đồng ý!

(Còn tiếp)

Đức Dũng